

Mishnah Temurah, Chapter 3

משנה תמורה פרק ג

(1) The following are dedications whose offspring and exchanges retain the same status as themselves: The offspring of peace-offerings and their exchanges [i.e., if one substituted an animal for a peace-offering], their offspring and the offspring of their offspring till the end of time, are regarded [and have the same laws] as peace-offerings and thus require the laying of hands, accompanying drink-offerings and waving of the

אֵלֹהֵי קִדְשִׁים שְׂוֹלְדוֹתֵיהֶן וְתַמְוֹרוֹתֵיהֶן כִּיּוֹצֵא בָהֶן, וְלֹד שְׁלָמִים, וְתַמְוִרָתָן, וְוֹלְדָן וְוֹלְד וְוֹלְדָן עַד סוֹף הָעוֹלָם, הָרִי אֵלֹהֵי כְּשִׁלְמִים, וְיִטְעוּנֵיהֶם סְמִיכָה וְנִסְכִּים וְתַנּוּפָה וְחִזָּה וְשׂוֹק. רַבִּי אֶלְעִזָּר אָמַר, וְלֹד שְׁלָמִים לֹא יִקְרַב שְׁלָמִים. וְחֻכְמִים אֹמְרִים, יִקְרַב. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא נִחְלְקוּ עַל וְלֹד וְלֹד שְׁלָמִים וְעַל וְלֹד וְלֹד תַּמְוִרָה, שְׁלֵא יִקְרַב. וְעַל מֵה נִחְלְקוּ, עַל הַוֹלֵד, שְׂרַבִּי אֶלְעִזָּר אָמַר, לֹא יִקְרַב, וְחֻכְמִים אֹמְרִים יִקְרַב. הָעֵיד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי פִּפְסִס עַל וְלֹד שְׁלָמִים שִׁיקְרַב שְׁלָמִים. אָמַר

breast and shoulder. Rabbi Eliezer says: The offspring of a peace-offering may not be offered as a peace-offering [rather the Rabbis decreed that the offspring is placed into a separate area and left to die, lest one allow the peace-offering to produce herds of offspring before its offering and come to shear and work the offspring], but the Sages say: It may be offered. Rabbi Shimon said: There is no argument regarding the offspring of the offspring of a peace-offering or the offspring of the offspring of an exchange that they are not offered [since his motive to produce herds is clear]. But where do they argue? Regarding the offspring [of a peace-offering] that Rabbi Eliezer says: It may not be offered, while the Sages say: It may be offered. Rabbi Yehoshua and Rabbi Papias testified regarding the offspring of a peace-offering that it is offered as a

רבנו עובדיה מברטנורא

אֵלֹהֵי קִדְשִׁים. וּוֹלֵד וְוֹלְדָן עַד סוֹף הָעוֹלָם. בְּגִמְרָא פְּרִיךְ, כִּיּוֹן דְּתַנִּי וְוֹלְדָן, וְוֹלֵד וְוֹלְדָן עַד סוֹף הָעוֹלָם לְמַה לִּי. מִשּׁוּם דְּשִׁמְעִיהָ תַנָּא דִּידָן לִר' אֶלְעִזָּר דְּאָמַר לְקַמְן וְלֹד שְׁלָמִים לֹא יִקְרַב שְׁלָמִים, מִשּׁוּם חֵי תַנָּא וְלֹד וְוֹלְדָן עַד סוֹף הָעוֹלָם, כְּלוּמַר, לֹא מִבְּעִיא בּוֹלְדָן דְּלֹא מוּדִינָא לָךְ, אֲלֵא אִפִּילוּ עַד סוֹף הָעוֹלָם לֹא מוּדִינָא לָךְ; וְלֹד שְׁלָמִים לֹא יִקְרַב שְׁלָמִים. אֲלֵא כּוֹנְסוּ לְכִיפָה וּמַת. מִדְּרַבְנָן מִשּׁוּם גְּזִירָה, דְּאִי אָמַרְתָּ וְלֹד שְׁלָמִים יֵשׁ לוֹ תַקְנָה, אֲתִי לֹא שְׁהִיִּי לֹאִם עַד שְׁתַּלְד וְיִגְדַל עֲדָרִים מִן הַוֹלְדוֹת וְאֲתוּ בְּהוּ לְיַדִּי גִזְיָה וְעַבְדוּהָ; לֹא נִחְלְקוּ עַל וְלֹד וְלֹד שְׁלָמִים. מוּרִים חֻכְמִים לְרַבִּי אֶלְעִזָּר בּוֹלֵד וְלֹד שְׁלָמִים דְּלֹא יִקְרַב, שִׁמְחַשְׁבָתוֹ נִיכְרַת מִתּוֹךְ מַעֲשֵׂיו דְּלִגְדַל עֲדָרִים בְּעִי. וּפְסִק הַחֲלָכָה כִּתְנָא קַמָּא שׂוֹלֵד (וְלֹד) וְוֹלְדָן עַד סוֹף הָעוֹלָם הָרִי אֵלֹהֵי כְּשִׁלְמִים; הָעֵיד ר' יְהוֹשֻׁעַ וְכוּ'. דְּלֹא כִר' אֶלְעִזָּר. וְעֵדוֹת זֹו אֲמַת, וְהַלְכָה; וְאִבְלָנוּ וְלֹדָה שְׁלָמִים בְּחָג. בְּחָג הַשְּׁבֻעוֹת קָאמַר, שֶׁאִם הִיָּה מִמְתִּין וּמִצְפָּה לְחָג הַסּוּכוֹת,

peace-offering. Rabbi Papias says: I testify that we had a cow of a peace-offering and we ate of it on Passover and we ate its offspring as a peace-offering on the [Shavuot] Festival.

(2) The offspring of a thanksgiving-offering and its substitute their offspring and offspring of their offspring until the end of time are all considered thanksgiving-offerings [and their *emurim* are offered up on the altar and the flesh is eaten for one day and one night] however, they do not require accompanying loaves [as do the original thanksgiving-offering, this is deduced from the verse which states: ... **והקריב על זבח התודה חלות** (Leviticus 7:12) excludes anything but the actual thanksgiving-offering from accompanying loaves]. The [male] substitute of a burnt-offering, the [male] offspring of its [female] substitute [the substitute itself being female may not be offered up as a burnt-offering], its offspring and the offspring of its offspring until the end of time are regarded [and have the same laws] as a burnt-offering: They require flaying and cutting into pieces and to be totally burnt [on the altar].

(3) If one set aside a female as a burnt-offering [since females are not burnt-offerings it is left to pasture until it develops a disqualifying blemish and becomes unfit to be offered. It is then sold and he brings a burnt-offering with the money] and [if] it gave birth to a male, it [too,] is to be pastured until it [develops a disqualifying blemish and] becomes unfit to be offered. It is then sold and he brings a burnt-offering with the money [this case being different than

רבנו עובדיה מברטנורא

נמצא עובר בעשה, שנאמר (דברים יג) ובאת שמה והבאתם שמה, דמשמע, ברגל ראשון שתבוא שמה, תביא כל נדרים שעליך. מיהו בלאו דלא תאחר אינו עובר עד שיעברו עליו שלש רגלים: **ב** הרי **אלו בתורה**. אימוריהן קרבים על גבי המזבח והבשר נאכל ליום ולילה: **ובלבד שאינן טעונין לחם**. דכתיב על לחם התודה, התודה עצמה טעונה לחם, ולא ולדה ותמורתה טעונים לחם: **תמורת עולה**. כגון המיר זכר בעולה: **וולד תמורתה**. כגון המיר נקבה בעולה. דנקבה מתקדשת בתמורת עולה, וילדה התמורה זכר: **ג** ויביא בדמיו עולה. ורישא דקתני הרי אלו כעולה גבי ולד של תמורה, משום דהקדש ראשון שבאו אלו כולם מכוחו הוא קרב, דזכר הוא. אבל הכא במפריש נקבה לעולה, הקדש ראשון שכולם באים מכוחו נקבה היא ואינה קריבה, הלכך אינה כעולה אלא ימכר ויביא בדמיו עולה: **המפריש נקבה לאשם**. ואין אשם בא מן הנקבה: **תרעה עד שתסתאב**. עד

רבי פפיס, אני מעיד, שהיתה לנו פרה זבחי שלמים ואכלנוה בפסח ואכלנו ולדה שלמים בקחג: **ב** ולד תודה ותמורתה, ולדן וולד ולדן עד סוף העולם, הרי אלו בתורה, ובלבד שאינן טעונים לחם. תמורת עולה, וולד תמורה, ולדן וולד ולדן עד סוף העולם, הרי אלו בעולה, וטעונין הפשט ונתוח וכליל לאשים: **ג** המפריש נקבה לעולה וולדה זכר, ירעה עד שישתאב וימכר ויביא בדמיו עולה.

the case in Mishnah 2 of the male offspring of a female substitute where it is offered up as a burnt-offering, since the original sanctity of the female substitute came from a valid male burnt-offering]. Rabbi Elazar [argues and] says: The male animal is itself offered as a burnt-offering. If one set aside a female animal for a guilt-offering [since females are not valid guilt-offerings], it must go to

pasture until it becomes unfit for sacrifice [via a disqualifying blemish and] it is then sold and he brings a guilt-offering with its money. If, however, he has already offered his guilt-offering, its value [is put into the communal chest] for freewill [burnt]-offerings. Rabbi Shimon says: [Since it is disqualified from being offered as a guilt-offering there is no greater blemish than this and therefore] it is sold without [waiting for] a blemish. The substitute of a guilt-offering, the offspring and the offspring of their offspring until the end of time, must go to pasture until [they become blemished and] unfit for sacrifice. They are then sold and their money applied to a communal freewill-offering. Rabbi Eliezer says: [They have the same law as sin-offerings and we] let them die; while Rabbi Elazar says: Let him bring a private burnt-offerings with the money. A guilt-offering whose owner died or whose owner obtained atonement [through another animal] must go to pasture until [they become blemished and] unfit for sacrifice, **they are then sold and the money of the offering is applied to a**

רבנו עובדיה מברטנורא

שיפול בה מום. ובגמרא פריך, ותמכר בלא מום, דהואיל ולא חזיא למלתיה מום גמור הוא זה ולא קדשה אלא לדמי, ותמכר מיד ויביא בדמיה אשם. ומשני, הואיל ונחת לה קדושת דמים נחתה לה נמי קדושת הגוף להא מלתא דבעינן מום: **אם קרב אשמו**. ותו לא צריך לאשם: **יפלו דמיה לנדבה**. לשופרות שבמקדש שמהן היו נוטלים להביא לנדבת צבור: **תמכר שלא במום**. דהואיל ולא חזיא לאשם, אין לך מום גדול מזה ולא קדשה קדושת הגוף ותמכר מיד ויביא בדמיה אשם. ואע"ג דגבי מפריש נקבה לעולה לא פליג ר' שמעון דבעיא מום, התם הוא דאיכא שם עולה בנקבה, דאשבחן עולת נקבה בעוף, אבל אשם נקבה לא מצינו, הלכך היינו מומא ולא קדשה אלא לדמי. ואין הלכה כר' שמעון: **תמורת אשם** וכו'. כולן ירעו להלכה היא, כל שבחטאת מתה באשם רועה, ותמורת חטאת מתה: **ימותו**. דאית ליה לר' אליעזר כחטאת כאשם, מה בחטאת מתה אף באשם מתה: **יביא בדמיהן עולות**. דמותרות לנדבת יחיד אולי, ולא לנדבת צבור: **אשם שמתו בעליו**

רבי אליעזר אומר, הוא עצמו יקרב עולה. המפריש נקבה לאשם, תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמיה אשם. אם קרב אשמו, יפלו דמיה לנדבה. רבי שמעון אומר, תמכר שלא במום. תמורת אשם, ולד תמורתה וילדן וילד וילדן עד סוף העולם, ירעו עד שיתאבו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה. רבי אליעזר אומר, ימותו. ורבי אליעזר אומר, יביא בדמיהן עולות. אשם שמתו בעליו, ושכפרו בעליו, ירעה עד שיתאב וימכר ויפלו דמיו

freewill-offering. Rabbi Eliezer says: Let the animal die; while Rabbi Elazar says: **Let him buy a burnt-offering for the money.**

(4) But cannot a freewill-offering [bought with monies from the communal chest] also be a burnt-offering? What then is the difference between the opinion of Rabbi Elazar and that of the Sages [in the Mishnah above]? Only in that when the offering comes as an obligation [as is the view of Rabbi Elazar], he lays his hands on it and he brings accompanying drink-offerings and the drink-offerings must be provided by him and if he was a priest the privilege of officiating and its hide belong to him; whereas when he brings a freewill-offering [from the communal chest] he does not lay his hands [on it], he does not bring drink-offerings with it, the drink-offerings are provided by the Congregation, and although he is a priest the privilege of officiating and its hide belong to the men of the *mishmar* [watch of that week].

(5) The substitute of a firstborn and [the substitute] of tithes, their offspring and the offspring of their offspring until the end of time, have the same law as a[n actual] firstborn and of [actual] tithes [not that they are offered since only the actual first-born or tithed animal is offered, rather, that they are to be handled as sanctified animals as is specified further], and are eaten by the owners when they develop blemishes. What is the difference between a firstborn and a tithed

רבנו עובדיה מברטנורא

או שכיפרו בעליו באחר. דבחטאת תמות, ובאשם ירעה עד שיסתאב: **ד והלא אף הנדבה עולה.** פירושי קמפרש מאי בינייהו: **בזמן שהיא באה חובה.** שהיא מוטלת על היחיד להקריבה. סומך עליה כו': **ואם היה כהן.** אותו שהפריש אשם ונתכפר באחר ונתקו לראשון ברעייה: **עבודתה ועורה.** של עולה הקנויה מדמי אותו אשם, שלו הוא, שהוא עצמו מקריבה ונוטל העור ואפילו אינו מן המשמר של אותה שבת: **אינו סומך עליה.** דנדבת צבור אין בהם סמיכה: **ואע"פ שהוא כהן עבודתה ועורה לאנשי משמר.** שהרי של צבור היא ואין כהן של משמר אחר רשאי להקריב, דכתיב (דברים י"ז) לבד ממכריו על האבות, מה שמכרו האבות זה לזה, טול אתה את שבתך, ואני אטול את שבתך. והלכה כדברי חכמים: **ה הרי אלו כבכור וכמעשר.** כקדושת בכור ומעשר בהמה, שאין

לנדבה. רבי אליעזר אומר, ימותו. ורבי אליעזר אומר, יביא בדמיהן עולות: **ד והלא אף הנדבה עולה היא,** מה בין דברי רבי אליעזר לדברי חכמים, אלא, בזמן שהיא באה חובה, הוא סומך עליה ומביא עליה נסכין ונסכיה משלו. **ואם היה כהן,** עבודתה ועורה שלו. **ובזמן שהיא באה נדבה,** אינו סומך עליה, ואינו מביא עליה נסכין, ונסכיה משל צבור. **אף על פי שהוא כהן,** עבודתה ועורה של אנשי משמר: **ה תמורת הבכור והמעשר,** וילד וילדו עד סוף העולם, הרי אלו כבכור וכמעשר, ויאכלו במימם לבעלים. מה

animal and other sanctified animals? All [blemished] sanctified animals are sold at the market, slaughtered in the market and weighed by the litra [in order to receive the most profit for the Temple], but not a firstborn and a tithed animal [since the owner receiving the profit is an individual, either a priest in the case of a firstborn or the owner in the case of a tithed animal, it was not permitted to sell or treat the meat disrespectfully (see

Bekhorot 5:1)]. They [other dedications] and their substitutes are redeemed but not a firstborn and a tithed animal. They may come from outside the Land but [at the outset] a firstborn or a tithed animal may not [be brought from outside Israel]. If they however, came from outside the Land, unblemished, they are offered and if blemished they are eaten by their owners with their blemishes. Rabbi Shimon says: What is the reason [that they are not brought from outside Israel]? Because a firstborn and a tithed animal have a remedy wherever they are [by being left to develop a blemish], whereas all other dedications though they develop a blemish they remain sanctified.

רבנו עובדיה מברטנורא

נשחטים באיטליס, דהיינו בשוק שמוכרין בו הבשר, אפילו לאחר שנפל בהן מום ונפרדו: **חויץ מהבכור והמעשר**. מפני שאין הנאה להקדש במכירה, דדמי בכור לכהן, ודמי מעשר לבעלים, ומשום הנאה דיידהו לא מזוללינן בקדשים: **ובאין מחוצה לארץ לארץ חויץ מן הבכור ומן המעשר**. שאינם באים לכתחלה מחוצה לארץ. כדמפרש טעמא לקמן. אבל אם באו תמימים יקרבו לבעלים. בכור לכהן, ומעשר לישראל: **אמר ר' שמעון מה טעם**. שהבכור והמעשר אינן באין מחוצה לארץ כשאר קדשים: **שהבכור ומעשר יש להם פרנסה במקומן**. יש להם תקנה במקומן שירעו עד שיסתאבו ויאכלו במומן לבעלים: **ושאר כל הקדשים**. אע"פ שנפל בהן מום הרי הן בקדושתן וצריך אתה לפדותן ולהעלות דמיהן ולהקריבן, והואיל וסופן להעלות דמיהן, יעלו הן עצמן ויקרבו. ופסק ההלכה, דבכור ומעשר שעלו מחוצה לארץ תמימים לא יקרבו, דכתיב (שם יד) ואכלת לפני ה' אלהיך וגו' מעשר דגןך וצירוף ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך, ממקום שאתה מעלה מעשר דגן, אתה מעלה בכור. וממקום שאין אתה מעלה מעשר דגן, אין אתה מעלה בכור. ומעשר בהמה נמי אתקש למעשר

דגן:

בין הבכור והמעשר לבין כל הקדשים, שכל הקדשים נמכרים באיטליס, ונשחטין באיטליס, ונשקלין בליטרא, חויץ מן הבכור ומן המעשר, ויש להן פדיון, ולתמורתיהן פדיון, חויץ מן הבכור ומן המעשר. ובאים מחוצה לארץ לארץ, חויץ מן הבכור ומן המעשר. אם באו תמימים, יקרבו. ואם בעלי מומין, יאכלו במומן לבעלים. אמר רבי שמעון מה הטעם, שהבכור והמעשר יש להם פרנסה במקומן. ושאר כל הקדשים אף על פי שנוולד להם מום, הרי אלו בקדשתן: